

Ladik Katalin

FŰ, MADÁR, ANGYAL

*Egy homoki patkánynak engedte át hónalját,
majd sóhajjá változott egy párolgó, üres istállóban.
Reggelre barázdaszagot árasztott,
mikor időként magyarul álmodott.*

*

*Langyos virággökök között
magára húzta az ajtót,
hogyan fényvisszaverődésben
érje a gyönyör.*

*

*Ő volt az ifjúság, édes, tejes bögre,
a belső látás és a belső fény.
Szopjon Ön is kecskét! – sikoltozta
bögréjében a hadakozó lény.*

*

*Most a homoki almafák alatt szendereg.
A vörös agyag és nagy esők utáni
vágya lüktet hajszálgyökereiben.
Vadsága almákban kacag.*

*

*Közel a folyóhoz, a zöld hasú halakhoz,
madarak buknek fel a mélyből.
Lélegzetük a rothadó halaké.
Az ő bordái között fuldokolnak.*

*

*A megcserepedett szájú, búzló parthoz
ment szárnyat növeszteni.
Tudta, mely forrásból ered a fény.
Vízpróba lesz. És nem fog elsüllyedni.*

*

*Ez mind a hónaljában volt,
nyüszítő falevél már csak a lélek.
A fa alatt kutyának árnya hull,
csapzott szárnyakkal bölcsődalt fűrészel.*

*

*Amikor még volt fű, madár és angyal,
és csillag fészkelt álmos pilláin,
szárnyain megcsillant a harmat,
ölében a nyár furulyázott.*

(2015. november)

EGY HOMOKI PATKÁNYNAK

*Egy homoki patkánynak engedte át hónalját
langyos virággökök között.
Ő volt az ifjúság, édes, tejes bögre.
Most a homoki almafák alatt szendereg,
közel a folyóhoz, a zöld hasú halakhoz,
a megcserepedett szájú, búzló parthoz.*

*Ez mind a hónaljában volt,
amikor még volt fű, madár és angyal.
És ő volt a szétpukkanó halakban,
ő volt a köpőlégy, az irigy sárga virág
a férgekkel teli bögrében.*

*Zöld légy ül az égen.
Nyár van, búzló szájú.
Vészes csönd.
Nincsenek tücskök.*

*Megcserepedett leánykaruhák bőregésként lógnak a fákról.
Már elfelejtette, ki ő és miért jött.
Horgászbotra akadt vimnyogó kukacként
belelóg a bácskai aszályos tájképbe.*

(1990)